

Vastuusta ja vastaamisesta

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Elämäni syvyyssulottuvuus tulee siitä mihin tai kehen uskaltaudun kaikkien mahdollisuuksien keskellä sitoutua. Syvyydestä kuulen lempeän tuiman kutsun:

“Rakasta minua yli kaiken...”

Jos uskallan vastata tuohon kutsuun, mikään ei enää ole vain nasta kokemus, eikä kukaan ole vain se mielenkiintoinen tyyppi. Jokainen asia ja jokainen edestäni löytämäni ihminen on Hänen kysymyksensä minulle. Mitä minä vastaan tässä ja nyt?

...Minä en ymmärrä miten seurataan Jumalan tahtoa. Jumala loi meidät omiksi kuvikseen, joilla on vapaa tahto. Minä kuvittelen, että jos seuraan Jumalan tahtoa minusta tulee tahdoton olio, sätkynyкке joka tekee mitä käsketään ajattelematta mitään. Eikö kukaan todellakaan tule sanomaan minulle, mitä minun tulee tehdä, mikä minun tehtäväni on, selvästi ja suoraan julistaen? Miksei kukaan kerro minulle? Miksi minun pitää ottaa siitä itse selvää?

Kuulostaa tutulta. Minäkin olen tottunut lapsesta asti ajattelemaan Jumalan puhetta nimenomaan saneluna: *“Mene sen luokse ja tee sitä”*. Kukaan ei haastanut kuuntelemaan sydäntäni. Jumalan puheen kuunteleminen merkitsi aina itseni ulkopuolelta tulevan puheen kuuntelemista. Hassua sinänsä. Samat ihmiset opettivat, että Kristus asuu uskovan sydämessä, mutta kellään ei tullut mieleen kuunnella juuri siellä asuvan Kristuksen ääntä.

Entä jos Jumalan tahto ei tarjoudukaan vain päivittäisen sanelun muodossa, vaan jokapäiväisen kysymyksen muodossa? Entä jos kuulenkin hänen äänensä oman olemukseni ytimestä, eikä vain itselleni vieraista ja minuuttani uhkaavista lähteistä? Entä jos Jumala ei sammutakaan tahtoani vaan herättää sen joka päivä uudestaan henkiin kiusallisten kysymysten kautta?

...Täytyykö minun itse keksiä se, mihin valoani käytän ja seisoa oman valintani takana vastuussa siitä, valmiina vaihtamaan, kun joku muu painotus tuntuu oikeammalta?

Tietysti täytyy. Jumala tuskin tarjoaa sinulle lakikirjaa tai etikettisäännöstöä. Vastaus löytyy vasta tällä hetkellä, jos suostut olemaan koko olemuksellasi tässä hetkessä läsnä.

Kun Jumala jokaisen tilanteen ja vastaantulevan ihmisen kautta kysyy sinulta vastausta, ei riitä, että tarkoitat mitä sanot tai sanot mitä tarkoitat. Sinun on koko olemuksellasi *tarkoitettava mitä tarkoitat*. Eikä vastauksellesi löydy mitään sanakirjaa. Se syntyy sillä hetkellä, ennustamattomana ja suunnittelemattomana Jumalan ja sinun luovana yhteistyönä. Asenteesi, sanasi ja käytöksesi ei ole ennalta haettavissa mistään käsikirjasta. Mikään ryhmä, käytössääntö, tai eettinen normisto ei voi vapautta sinua yksilöllisen vastauksen vastuusta.

Jos tapani kohdata maailma on minun vastaukseni ikuiselle Sinälle, en voi pidättää itselläni mitään. Mitä minä siinä tilanteessa kutsun omaksi tahdokseni; sydämeistäni löytyvää välinpitämättömyyttä, laiskuutta, mukavuudenhalua, ylemmyydentuntoa, halveksuntaa, kostonhalua jne? Kaikki nämä vastaukset löytyvät kyllä minusta ja voin hyvällä syyllä kutsua niitä omikseni. Mutta mihin ja kehen olen pohjimmiltani, tuon mainitsemasi valopallon ytimessä sitoutunut? Siitä on kysymys.

Kiusallisinta tietenkin on se, että todella joudun olemaan valmis seuraavana hetkenä vaihtamaan vastaustani, koska joku muu painotus alkaa tuntua oikeammalta kuin edellinen. Noloa, eikö niin? Minullakin on vaikeuksia kuunnella vanhoja luentokasettejani (joita en enää edes myy). Kun joku keskeneräinen kirja makaa tarpeeksi monta vuotta viimeistelemättömänä se alkaa tuntua jo kokonaisuudessaankin niin tyhmältä, että viimeistely edellyttääkin kokonaan uudelleen kirjoittamista (minulla on listallani kolme sellaista kirjaa).

Tämä on vain keljun tuntuista rajallisuuteensa tutustumista. Käsitökseni todellisuudesta muuttuvat kun suostun olemaan oikeassa yhteydessä toisen ihmisen kanssa, jolla on erilainen suhde samaan todellisuuteen. Jollen ole valmis tulemaan käännytetyksi tai ainakin käsityksiltäni korjatuksi jokaisessa kohtaamisessa en ole alkuunkaan antautunut siihen. Me autamme toisiamme tutustuessamme todellisuuteen. Minä en ainakaan näe mitään muuta tietä kuin tämä toistemme

apuun ja todelliseen vuorovaikutukseen turvautumisen tie. En luota yksinäisiin ajattelijoihin, jotka eivät suostu kuulemaan muita enkä yksityisiin valaistuksiin jotka ovat kuuroja muille.